

Skoven Mishlaar

Nedskrevet af Eslar Lorahn år 723.

Dette er fortællingen om begivenhederne, som fik elverne i skoven Mishlaar til at brænde deres hjem ned til grunden i år 457. Denne beretning er fortalt af Teraani Atir, en af de overlevne elvere fra Mishlaar, som bosatte sig i Seraya.

Som sådan var der aldrig noget specielt over Mishlaar. I min ungdom var jeg med på rejser til andre elverskove, og vores lignede meget alle de andre, om end den var mindre. Vi levede dybt inde i skoven, hvor vi havde vore huse og templer. Der fandtes et stort tempel tilegnet Sylvia og et lidt mindre, som var dedikeret til Om-Karn. Mellem de to templer, var opført huse, som var indrettet dedikeret til Zelkor og Zandara. Huset dedikeret til Zelkor fungerede også som skovens bibliotek.

Vi gjorde en del handel med de nærliggende landsbyer. De købte skin og kød af os, og vi fik korn fra dem. De fik lov at fælde træ i skoven efter vores anvisninger til gengæld for betaling. Alt fungerede for os. Vi havde mad til os selv og klarede os godt. Men noget skete med vor skov, som forandrede alt.

Det hele begyndte i sommeren år 452. Vores jægere fandt en hjort, som var faldet om i skoven. De bragte den med tilbage, så vores druider kunne kigge på den. Hjorten så på ingen måde rask ud. Dens skind var fyldt med små sår, og den var radmager selvom skoven bugnede af mad. Den blev brændt, og de redskaber, som jægerne havde brugt til at dræbe den med, blev også brændt. Vi håbede, at sygdommen, hjorten havde haft, ikke ville sprede sig. Der blev ofret til Zandara og bedt om renhed.

Nu, når jeg ser tilbage på den begivenhed, forstår jeg, hvad der var sket med hjorten. Det, der var sket med den, var ikke grundet nogen sygdom, men grundet det, der spredte sig i skoven. Havde vi vist det, kunne vi måske have bekæmpet det, før det nåede det punkt, hvor vi intet kunne gøre. Men selv nu, når jeg har ledt så mange historiebøger igennem, kan jeg ikke finde noget, som beskriver lignende begivenhederne, eller måder at stoppe det på.

Som efteråret kom det år skete noget, som gjorde os bekymrede. Vore præster måtte sande, at de ikke kunne komme i kontakt med guderne. Hverken Sylvia eller Om-Karn svarede. Det blev også forklaret os, at det ikke var gudernes eget ønske. Vi blev ikke afvist af guderne, men vore præster mærkede et mørke, som holdt dem tilbage fra guderne. Vi frygtede straks, at vi havde forskubbet balancen i skoven, og satte derfor meget arbejde ind på at genoprette den. Vi brød kontakten med menneskerne og sendte dem ud af skoven. De måtte ikke fælde træer mere, og vi kunne ikke levere dem kød og skind. Vi skulle først sikre os, at dyrestanden var stabil.

Efter nogle måneders lykkedes det igen vore præster at nå vores guder, og vi lod alt vende tilbage til normalt. Vi leverede menneskerne handelsvarerne som planlagt. Menneskerne talte om overfald i skoven, og i krogene hørte vi hvisken om, at vi skulle være blevet grådige og have stjålet fra menneskerne. Hvor alt dette kom fra, forstod jeg slet ikke. Ingen af os havde haft den mindste

kontakt med menneskerne, siden vi bad dem stoppe med at fælde træer i skoven. Men vi slog det hen, for det var sikkert mennesker, som stod bag røverierne nær skoven.

Den mørke årstid kom, og menneskerne holdt op med at komme i skoven. De sagde, den var blevet mørk og dystert. Vi havde godt fornemmet mørket, men denne årstid snyder tit, og mange dage med gråvejrs kan give følelsen af et overhængende mørke. Vi var sikre på, at skoven nok skulle blive lys og indbydende igen, når foråret kom. Vi havde jo ingen problemer med kontakten til guderne. Vi var overbeviste om, at der kun havde været en forstyrrelse i balancen i skoven, og at vi nu havde fået den genoprettet.

Vi tog fejl. Foråret kom, men skoven syntes stadig mørk og dystert. Vi gennemførte lysritualer og vi plejede træerne, men intet hjalp. I efteråret 453 begyndte vi at lave lange renselsesceremonier, hvor vi gik i en lang procession gennem skoven, for at rense den, men intet hjalp. Mørket forblev overhængende over skoven. Ved forårets indtræden det følgende år, stoppede vi kontakten med menneskerne. Det var yderst vigtigt, at vi fik gjort noget ved dette mørke nu og her! Og vi kunne hverken spille tid eller kræfter på menneskerne.

Alle lagde kræfterne i. Vi gjorde processions hver dag, og præsterne og druiderne helbredte træerne. Med denne arbejdskraft lykkedes det rent faktisk at lysne den inderste del af skoven, hvor vi levede. Kontakt med guderne var stadig mulig, selvom det var blevet sværere end det havde været før dette mørke lagde sig over skoven. Ved efteråret tog vi kontakt til menneskerne igen. Der var en voksende træthed blandt elverne, efter som vi hver dag holdt lange ceremonier for at holde den inderste del af skoven ren. Kontakten med menneskerne var nødvendig, da vi skulle bruge korn til den kommende vinter.

Vinteren syntes at strække sig langt ind i foråret 455, og da træerne endelig begyndte at spire, var det ikke i samme omfang, som normalt. Der var også langt færre dyr i skoven, end der plejede. Skoven var tydelig meget syg, og vi var nød til at rense den. Fra tid til anden kom en udød eller to vandrende ind i vor indre skov om natten for at gå til angreb. Vi mistede elvere og vi blev nød til at sætte vagter op om natten, hvilket kun tog flere kræfter fra os. I 456 blev det endnu værre. Angrebene kom oftere og der var flere udøde og vi mistede flere elvere. Nogle af de udøde, som vi kæmpede mod, var elvere, vi havde mistet tidligere. Vi måtte kæmpe mod vore egne, som var gået tabt i denne krig mod ondskaben. Kontakten til guderne forsvandt også fuldstændigt det år.

Lige som vinteren var ved at nå sin ende, mistede vi den sidste præstinde i skoven. Vi tog en drastisk beslutning – vi kunne ikke længere blive i skoven! Hvis vi blev, ville det føre til døden. Men vi kunne ikke bare efterlade skoven og lade ondskaben sprede sig. Efter præstindens død, var vore eneste magikyndige to druider og en ærkemager med sin lærling. De kom frem til, at ildens rensende kraft burde kunne udslette, hvad end der herskede i skoven. Ondskaben syntes nemlig at sidde i træerne, og ikke i jorden.

Og vi gjorde, hvad ingen elvere i historien nogensinde har gjort før. Vi satte ild til vort hjem og fødested. En tidlig forårmorgen forlod vi skoven og satte lid til den. Vi vogtede ilden – for at sikre os, at hvert eneste træ i skoven brændte ned til grunden. Jeg har aldrig gennemført noget så hårdt.

Mange af de tilbageværende græd, medens andre stod fuldstændig tavse. Efter nogle dage, var skoven brændt helt ned til jorden, som viste sig at være blevet blodrød.

Derpå forlod vi området. Vi drog mod Seraya. Her vidste vi, at Sylvias kraft var stor, og vi havde brug for hvile i en tryk skov. Vi havde kæmpet en kamp, som det havde vist sig, vi ikke kunne vinde. Nok havde vi tabt kampen, men vi havde taget onskaben med i faldet. Skoven var borte og onskaben fjernet. Det kunne vi mærke, da vi forlod området. Men selvom onskaben var borte, så var det alligevel så mange grusomme minder, at vi måtte væk.

Mange fandt fred her i seraya, men ingen af os har glemt det, der skete. Det er ikke noget, vi taler om. Og ingen af os har planer om at vende tilbage nogensinde. End ikke for at kigge. Jeg har hørt, at jorden stadig skulle være rød og udyrket. At der ikke vil gro noget længere. Det undrer mig ikke. Onskaben fik lov at leve i skoven i alt for mange år. Havde vi forsøgt at bekæmpe den fra starten, havde jorden måske stadig været frodig. Men nu er det såmænd bare en død slette, hvor intet vil gro. Det er måske også det bedste. For når der ingen planter eller træer er, så er der intet, onskaben kan vokse i.